

[Fibiger,]

højtærede Indenrigsminister vil have dette Forhold gjort flydende, saaledes at det, vi ellers har betragtet som Ejendomsret, ikke skal være det herefter. Det offentlige havde moralsk Ret til at faa den Stigning af Jordværdierne, der fremkommer ved Befolkningstilvæksten o. s. v., tror jeg den højtærede Indenrigsminister sagde. Men Landbrugsejendommene har jo ikke Spor af Indflydelse paa Befolkningstilvæksten og alt dette, hvad man faar for de Varer, der produceres, idet Landbruget jo faar Verdensmarkedets Priser, og det, der forbruges her i Landet, har ingen Indflydelse paa, hvor meget man faar hjem udefra. Derudfra synes jeg Ministeren maa kunne forstaa, at med Hensyn til Landbrugsejendomme kan det Forhold, her er Tale om, slet ikke komme i Betragtning.

Jeg skal da slutte med kun at sige, at det viste sig jo at være rigtigt, hvad jeg sluttede mit første Indlæg med, at jeg nok vilde faa større Følge i Modstanden mod Grundskyldens videre Indførelse her i Landet, end vi havde i 1925—26, idet det har vist sig, at hele Venstrepartiet har sluttet op om, at man ikke ønsker at gaa videre i dette Spørgsmaal. Vi udtalte den Gang som en Spaadom, at det nok vilde gaa saadan, at man vilde føre det videre, og det har jo vist sig, at man fra Regeringens Side har ønsket at føre det videre. Jeg kan kun udtale min Tilfredshed med, at denne Spaadom er gaaet i Opfyldelse, og at vi har faaet betydelig større Følge i 1930, end vi havde i 1926; det er jeg særdeles veltilfreds med.

Hans Jacob Sørensen: Jeg er ganske klar over, at hvis den overlegne og tilsyneladende næsten legende Maade, hvorpaa den højtærede Minister optræder overfor os i Retning af dels at bedømme og dels at fordømme vor mentale Tilstand, vor Mangel paa Opfattelsesevne og Kendskab til Sagen, kunde gøre det, saa var den højtærede Indenrigsminister den største Indenrigsminister, Danmark nogen Sinde har haft. Men da det jo ikke kan gøre det, maa Ministeren renoncere paa at faa denne Betegnelse, i det mindste endnu.

Ministerens pegede paa de Eksempler, som bl. a. jeg havde fremført, og han syntes ikke, de var præget af en tilstrækkelig rolig, alvorlig Overvejelse. Jeg maa imidlertid til Ministeren sige, at Ministeren kunde jo ikke hverken paavise Fejl ved de Beregninger, der var foretaget, eller bortvise den Paa-stand, som jeg fremsatte i Gaar, nemlig at

der er Folk indenfor Ministerens eget Parti og Folk indenfor navnlig et andet Parti her i Salen, som ønsker, at det Lovforslag, som her er forelagt, kunde blive ophøjet til Lov og blive brugt fuldt ud, saa vi derigen- nem kunde komme over til Grundskyld som den eneste Form for Beskatning i Kommunerne. Vi har selvsagt Lov til at foretage Beregninger over, hvorledes den til den Tid gældende Skat, hvis dette Ønske gaar i Opfyldelse, kommer til at se ud i Forhold til den Ejendomsbeskatning, man nu regner med. Derfor maa den højtærede Minister tage disse Tal og disse Eksempler til Efterretning, og han kan ikke bortføje dem med en eller anden kritisk Bemærkning.

Det, som det for mig er Hovedsagen at faa slaaet fast ved denne Forhandling, er dette, at med det Forslag, som Ministeren her har fremsat, og som han jo gentagne Gange har udtalt Ønske om maatte blive Lov, er der aabent Adgang for Bykommunerne til gennem baade 30, 40 og maaske op til 50 Aar at blive ved med hvert eneste Aar at forhøje Skatten paa Grundene i Kommunen. Vi har talt om faste Ejendoms- skatter, og der er Folk her, som stærkt har peget paa Nødvendigheden af, at Ejendoms- beskatningen netop blev en fast Skat, som Ejendomsbesidderne kunde regne med; men den højtærede Minister kommer her med et Forslag, som muliggør, at man i Kom- munerne gennem en lang Aarrække kan blive ved at forhøje Grundbeskatningen Aar for Aar. Jeg tror, det er rigtigt, at vi tager dette op til virkelig Overvejelse, og at ogsaa Ministeren erkender, at det er netop det, hans Forslag gaar ud paa.

Nu siger Ministeren, at det, han fore- slaar med Hensyn til Bykommunerne, jo ikke er andet end dette, at Bykommunerne faar den samme Frihed som Landkommunerne, og derfor kan Forholdene ikke heller der i det væsentlige forrykkes. Jeg har allerede peget paa det, som jeg mener er Hovedsagen: den Forrykkelse, der kan ske ved det sta- dige Skattepaalæg, som kan finde Sted. Men jeg vil dernæst — og det er ogsaa noget væsentligt — pege paa de Forhold, som gør sig gældende, naar man ser paa Grundværdierne i Forhold til de samlede Ejendomsværdier.

Den højtærede Indenrigsminister ved, at i København udgør Grundværdierne ca. 34 pCt. af de samlede Ejendomsværdier, i Provinsbyerne udgør de kun omkring ved 28 pCt., hvorimod de paa Landet udgør 45 pCt. Det siger sig selv, at i Kommuner af